

opusdei.org

Svätý Pier Giorgio Frassati a svätý Carlo Acutis: zaľúbení do Ježiša a pripravení dať všetko pre Neho

Homília Pápeža Leva XIV počas
sv. Omše na kanonizáciu,
slávenej 7-9-2025 na námestí Sv.
Petra.

10.09.2025

Improvizovaný prejav pred Sv. Omšou

Dobrý deň všetkým! Šťastnú nedeľu a
vitajte! Ďakujem!

Bratia a sestry, dnes je deň veľkej
radosti pre celé Taliansko, pre celú
Cirkev a pre celý svet. Predtým, než
začneme slávnostnú liturgiu
kanonizácie, chcel som vás pozdraviť
a povedať vám niekoľko slov, pretože
hoci je táto liturgia veľmi slávnostná,
je to zároveň deň veľkej radosti.
Chcel som zvlášť pozdraviť toľkých
mladých, chlapcov a dievčatá, ktorí
prišli na túto svätú omšu. Je to naozaj
požehnanie od Pána, že sa tu
stretávame, keďže ste prišli z rôznych
krajín. Je to skutočne dar viery, o
ktorý sa chceme podeliť.

Po svätej omši vás prosím o trochu
trpezlivosti, dúfam, že sa budem
môcť prísť pozdraviť na námestie,

pretože teraz ste trochu ďalej. Aspoň dúfam, že vás budem môcť pozdraviť.

Pozdravujem príbuzných dvoch blahoslavených, už takmer svätých, oficiálne delegácie, početných biskupov a kňazov, ktorí prišli. Potlesk pre všetkých! Ďakujem aj vám, že ste tu! Rádoví bratia a sestry, a Katolícku akciu!

Pripravme sa na túto liturgickú slávnosť modlitbou, s otvoreným srdcom, túžiac naozaj prijať túto milosť od Pána. A tak zakúsiť v srdci to isté, čo prežívali Pier Giorgio a Carlo: túto lásku k Ježišovi Kristovi, predovšetkým v Eucharistii, ale aj v chudobných, v bratoch a sestrách. Aj vy, my všetci, sme povolaní byť svätými. Nech vás Boh požehná! Šťastnú slávnosť! Ďakujem, že ste tu!

* * *

Homília

Drahí bratia a sestry,

v prvom čítaní sme počuli otázku: „[Pane,] kto by poznal tvoju vôľu, keby si mu ty nedal múdrosť a z výsosti mu neposlal svojho svätého ducha?“ (Múd 9, 17). Počuli sme ju práve po tom, čo boli dvaja mladí blahoslavení, Pier Giorgio Frassati a Carlo Acutis, vyhlásení za svätých – a to je veľmi prozreteľné. Táto otázka je totiž v Knihe múdrosti pripísaná mladíkovi, akým boli aj oni: kráľovi Šalamúnovi. Keď mu zomrel otec Dávid, uvedomil si, že má k dispozícii veľa vecí: moc, bohatstvo, zdravie, mladosť, krásu, kráľovstvo. No práve táto hojnosť prostriedkov v ňom vyvolala otázku: „Čo mám robiť, aby sa nič nepremárnilo?“ A pochopil, že jediná cesta, ako nájsť odpoveď, je prosiť Boha o ešte väčší dar: o jeho múdrosť, aby poznal jeho plány a verne sa k nim pripojil. Uvedomil si

totiž, že len tak všetko nájde svoje miesto vo veľkom Pánovom zámere. Áno, lebo najväčším rizikom v živote je prežiť ho mimo Božieho plánu.

Aj Ježiš nám v evanjeliu hovorí o projekte, ku ktorému sa máme pridať celým srdcom. Hovorí: „Kto neberie svoj kríž a nejde za mnou, nemôže byť mojim učeníkom“ (Lk 14, 27); a ešte: „Tak ani jeden z vás, ak sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojim učeníkom“ (Lk 14, 33). Volá nás teda, aby sme sa bez váhania vrhli do dobrodružstva, ktoré nám ponúka, s rozumom a silou, ktoré pochádzajú z jeho Ducha a ktoré môžeme prijať v takej miere, v akej sa dokážeme zrieknuť samých seba, vecí a myšlienok, na ktorých lipneme, a otvoríme sa počúvaniu jeho slova.

Mnohí mladí stáli v priebehu storočí pred týmto životným rozcestím. Pomyslime na svätého Františka z

Assisi: podobne ako Šalamún, aj on bol mladý a bohatý, túžiaci po sláve a po cti. Preto sa vybral do vojny, dúfajúc, že ho povýšia na rytiera a že si získa slávu. Ale Ježiš sa mu zjavil po ceste a podnietil ho, aby sa zamyslel nad tým, čo robí. Keď sa spamätal, položil Bohu jednoduchú otázku: „Pane, čo chceš, aby som urobil?“ A od tej chvíle, keď sa vrátil späť, začal písať inú históriu: nádherný príbeh svätosti, ktorý všetci poznáme – zriekol sa všetkého, aby nasledoval Pána (porov. Lk 14, 33), žil v chudobe a namiesto zlata, striebra a drahých látok svojho otca si zamiloval bratov, najmä tých slabých a maličkých.

A koľko ďalších svätých mužov a žien by sme mohli pripomenúť! Neraz ich zobrazujeme ako veľké osobnosti, a pritom zabúdame, že pre nich sa všetko začalo vtedy, keď – ešte ako mladí – odpovedali Bohu „áno“ a darovali sa mu úplne, bez toho, aby

si čokoľvek nechali pre seba. Svätý Augustín v tejto súvislosti spomína, že v „kľukatom a zamotanom uzle“ svojho života počul v hĺbke hlas: „Chcem teba.“ A tak mu Boh dal nový smer, novú cestu, novú logiku, v ktorej sa nič z jeho života nestratilo.

V tomto svetle dnes hľadáme na svätého Piera Giorgia Frassatiho a svätého Carla Acutisa: jedného mladíka z počiatku dvadsiateho storočia a jedného dospievajúceho z našich čias – obaja boli zaľúbení do Ježiša a pripravení darovať mu všetko.

Pier Giorgio stretol Pána prostredníctvom školy a cirkevných skupín – Katolíckej akcie, Vincentských konferencií, FUCI, dominikánskeho tretieho rádu – a svedčil o ňom svojou radosťou zo života a z toho, že je kresťanom, v modlitbe, v priateľstve, v láske k blíznym. Až tak, že keď ho priatelia

často videli chodiť po uliciach Turína s vozíkmi plnými pomoci pre chudobných, prekrstili ho na „Frassatiho dopravný podnik“! Aj dnes je jeho život svetlom pre spiritualitu laikov. Pre neho viera nebola súkromnou zbožnosťou: hnaný silou evanjelia a zakorenený v cirkevných združeniach sa veľkodušne zapájal do spoločnosti, prispieval k politickému životu a horlivo slúžil chudobným.

Carlo zasa stretol Ježiša v rodine vďaka rodičom, Andreovi a Antonii – ktorí sú tu dnes prítomní s dvoma súrodencami, Francescou a Michelom – a potom tiež v škole, no predovšetkým vo sviatostiach, slávených vo farskom spoločenstve. Takto vyrastal a prirodzene spájal vo svojich dňoch modlitbu, šport, štúdium a skutky lásky.

Obaja, Pier Giorgio aj Carlo, pestovali lásku k Bohu a k bratom

prostredníctvom jednoduchých prostriedkov, dostupných každému: každodenná svätá omša, modlitba, najmä eucharistická adorácia. Carlo hovorieval: „Pred slnkom sa človek opáli. Pred Eucharistiou sa stáva svätým!“ A ešte: „Smutok je pohľad obrátený na seba, šťastie je pohľad obrátený na Boha. Obrátenie nie je nič iné, než presunúť pohľad zdola nahor, stačí jednoduchý pohyb očí.“ Ďalšou podstatnou vecou pre nich bola častá spoveď. Carlo napísal: „Jediné, čoho sa máme naozaj báť, je hriech“; a čudoval sa, že – ako sám hovoril – „ľudia sa tak veľmi starajú o krásu svojho tela a vôbec sa nestarajú o krásu svojej duše“. Obaja napokon mali veľkú úctu k svätým a k Panne Márii a veľkodušne praktizovali skutky lásky. Pier Giorgio hovorieval: „Okolo chudobných a chorých vidím svetlo, ktoré my nemáme.“ Nazýval lásku „základom našej viery“ a – podobne ako Carlo – ju uskutočňoval najmä

prostredníctvom malých,
konkrétnych a často skrytých
skutkov, žijúc to, čo pápež František
nazval „svätosťou od vedľajších
dverí“ (Gaudete et exsultate, 7).

Ani choroba, ktorá zasiahla ich
mladé životy a predčasne ich
ukončila, ich nezastavila –
neprekazila im milovať, obetovať sa
Bohu, velebiť ho a modliť sa za seba i
za všetkých. Raz Pier Giorgio
povedal: „Deň smrti bude najkrajším
dňom môjho života“; a na poslednú
fotografiu, ktorá ho zachytáva, ako
lezie na horu vo Val di Lanzo s
tvárou obrátenou k cieľu, napísal:
„Smerom nahor.“ A ešte mladší Carlo
rád hovorieval, že nebo na nás čaká
odjakživa a že milovať zajtrašok
znamená už dnes priniesť to
najlepšie zo svojho ovocia.

Drahí moji, svätí Pier Giorgio Frassati
a Carlo Acutis sú pre nás všetkých,
najmä pre mladých, pozvaním, aby

sme nepremárnili život, ale aby sme ho nasmerovali nahor a urobili z neho majstrovské dielo. Povzbudzujú nás svojimi slovami: „Nie ja, ale Boh,“ hovorieval Carlo. A Pier Giorgio: „Ak budeš mať Boha v centre každej svojej činnosti, dôjdeš až do cieľa.“ Toto je jednoduchý, ale víťazný vzorec ich svätosti. A je to aj svedectvo, ktoré sme povolání nasledovať, aby sme život vychutnali naplno a stretli sa s Pánom na nebeskej hostine.

Pápež Lev XVI.: Boh nechce vojnu, Boh chce mier!

Pri slávnosti kanonizácie dvoch nových svätých pápež Lev XIV. pripomenul aj beatifikáciu jezuitu Eduarda Profittlicha a laičky Márie Magdalény Bódi. Vládcom znovu odkázal, že víťazstvá dosiahnuté zbraňami sú v skutočnosti porážkami.

„Drahí bratia a sestry, skôr než zakončíme túto dlho očakávanú slávnosť, chcem vás všetkých pozdraviť a poďakovať vám, že ste prišli v takom hojnom počte osláviť dvoch nových svätých,“ prihovoril sa pápež veriacim na Námestí svätého Petra.

Svätý Otec osobitne „s láskou pozdravil biskupov a kňazov“ a „s úctou privítal oficiálne delegácie a vážené authority“. Pápež zároveň pripomenul, že Cirkev sa včera obohatila aj o dvoch nových blahoslavených. „V Tallinne, hlavnom meste Estónska, bol blahorečený jezuita arcibiskup Eduard Profittlich, ktorý bol v roku 1942 zabitý počas prenasledovania Cirkvi zo strany sovietskeho režimu. A vo Veszpréme v Maďarsku bola blahorečená Mária Magdaléna Bódi, mladá laička, ktorú v roku 1945 zabili, lebo sa postavila na odpor vojakom, ktorí jej chceli ublížiť.

Velebíme Pána za týchto dvoch mučeníkov, odvážnych svedkov krásy Evanjelia,“ uviedol pápež.

Na príhovor svätých a Panny Márie pápež zveril „neprestajnú modlitbu za mier, najmä vo Svätej zemi a na Ukrajine, ako aj na každej inej zemi zmáčanej krvou vojny“. Vládcom adresoval jasný odkaz: „Počúvajte hlas svedomia! Zdanlivé víťazstvá dosiahnuté zbraňami, ktoré prinášajú smrť a skazu, sú v skutočnosti porážkami a nikdy neprinášajú pokoj ani bezpečnosť. Boh nechce vojnu. Boh chce mier! A Boh posilňuje tých, čo sa usilujú vymaniť zo špirály nenávisti a kráčať cestou dialógu.“

Dikastérium pre Kominukáciu

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/svaty-pier-giorgio-frassati-
a-svaty-carlo-acutis-zalubeni-do-jezisa-
a-pripraveni-dat-vsetko-pre-neho/](https://opusdei.org/sk-sk/article/svaty-pier-giorgio-frassati-a-svaty-carlo-acutis-zalubeni-do-jezisa-a-pripraveni-dat-vsetko-pre-neho/)
(20.03.2026)